

civile Politibetjente. Nok er det, det er nu saaledes — og efter hvad jeg har kunnet granske ud i højere Grad end tidligere — at Politiet i sit Forhold til Publikum mange Gange tilføjesætter den styldige Høflighed. Politiet maa ikke have den Opfattelse, at det har Ret til at være groft, naar andre ere grove imod det, og maatte endogsaa, naar andre ere høflige imod det. Politiet bør have den Opfattelse, at det er dets Styldighed at være høfligt, selv naar andre ere grove — saa kan det jo faa de vedkommende straffede for den Mangel paa Høflighed, de have vist. Det vil vise sig, at Retstilstanden vilde blive ganske anderledes god herhjemme, dersom Politiet helt igennem viste den dannede og forekommende Maade at være paa lige over for Publikum, som var ønskelig. Jeg ønsker slet ikke, at Rets sikkerheden skal være mindre, end den er. Tværtimod, jeg er glad, hver Gang et Overfald paa sagesløs Mand kommer for Højesteret, og vedkommende der kan faa en ordentlig Straf, men jeg tror ikke, at Rets sikkerheden særlig værnes derved, at Politiet optræder paa en bryst og brutal Maade. Jeg siger slet ikke, at det alle Begne bærer sig saaledes ad, men jeg tror, at det adskillige Steder gør det, og jeg tror, at den højtærede Minister vil gøre sig vel fortjent af Samfundet, om han gennem sine Retsbetjente vil udtale dette for det aktive Politi Landet over. Saa er der en anden Ting, jeg ogsaa ønsker at henstille til den samme højtærede Minister. Der findes paa Justitsministeriets Budget en lille Post, Retsvidneløn. Den angaar jo Retsvidnerne ved Kriminal- og Politiretten her i Kjøbenhavn, men, som bekendt, er der ogsaa Retsvidner ude paa Landet, og i Anordningen af 1847, hvorved Retsvidneinstitutionen, som den nu er, blev skabt, blev der jo angivet forskellige Egenstaber, hvoraf disse Retsvidner skulde være i Besiddelse. Det er de Vidner, som ere til Stede under Forhørene, under Protokollens Oplæsning osv., altsaa de Vidner, som ere til Stede for at kontrollere Dommerens Afærd lige over for de arresterede eller anholdte. Nu tror jeg, at den højtærede Minister vil være enig med mig i — den højtærede Minister har jo tidligere været Retsbetjent og har altsaa Erfaring deraf —, at denne Retsvidneinstitution trænger til at ses noget efter i Sømmene. Jeg tror, at Retsvidnerne langt fra altid have de Egenstaber, som Forordningen af 1847 fordrer, at de skulle have. Jeg tror, at Institutionen jævnlig bruges som en Slags mild Form for Alderdomsunderstøttelse rundt om i Byerne, saaledes at der sidder Folk

som Retsvidner, der ikke have disse Egenstaber, tilstrækkelig Paalidelighed, fornøden Opmærksomhed, rigtig Opfatning og Retfærdighed. Jeg tror, at det undertiden er Brag, der sidde der, og det er man ikke tjent med; derved svinder jo det hele ind til at blive kun noget rent formelt uden virkelig Betydning. Det kunde paa eet bestemt Punkt — for Resten ogsaa paa andre Punkter, men jeg tænker særlig paa eet bestemt Punkt — have meget at betyde, at Retsvidnerne virkelig vare deres Sager voksne. Der forekommer forskellige Steder ret mange Sager angaaende falsk Forklaring for Retten, og jeg tror virkelig, at adskillige af saadanne Sager komme frem, fordi Dommeren ikke rigtig kender de Folk, han har med at gøre, ikke rigtig ved, hvilke Fordringer man kan stille til disse Menneskers Opfattelse, f. Eks. til Sproget. Det er jo en Kendsgerning, at medens de saakaldte studerede Mennesker have flere tusind Ord til Brug, har en almindelig Almuesmand kun nogle faa hundrede Ord til Brug. Der er altsaa mange af de Ord, som Dommeren bruger, og som staa indførte i Protokollen, som vedkommende Almuesmand aldeles ikke fatter, og der kunde Dommerne mange Steder, siger jeg, være vel tjente med at have Retsvidner, der kunde vejlede dem til ikke at bruge andre Udtryk end saadanne, der kunde korrekt opfattes. Man vilde derved kunne blive fri for en hel Del af de Sager, som jeg er vis paa, den højtærede Minister er enig med mig i at beklage, om falsk Forklaring for Retten, som kunne føre til falsk Ed o. s. v. og fra en ganske ringe Begyndelse udvikle sig til noget særdeles stort. — Saa vil jeg ogsaa gøre en tredje Henstilling til den højtærede Justitsminister, og det er den, om han vil anmode sine Retsbetjente om at være meget forsigtige og varsomme med det, som kaldes Anholdelse. Jeg tror, det ude paa Landet har endnu mere at betyde end inde i Kjøbenhavn; thi i den almindelige Befolkning ude paa Landet gøres der ingen Adskillelse imellem, om en Mand har været anholdt eller arresteret. Naar han har siddet anholdt, selv om det kun er en halv Snes Timer, gaar og gælder han ude blandt Menigmand som en Mand, der har været i Konflikt med Politiet, som en Mand, der alligevel har en

Rettelser.

Sp. 140, L. 9 og L. 22 f. o.: „36,000“, læs: „360,000“.